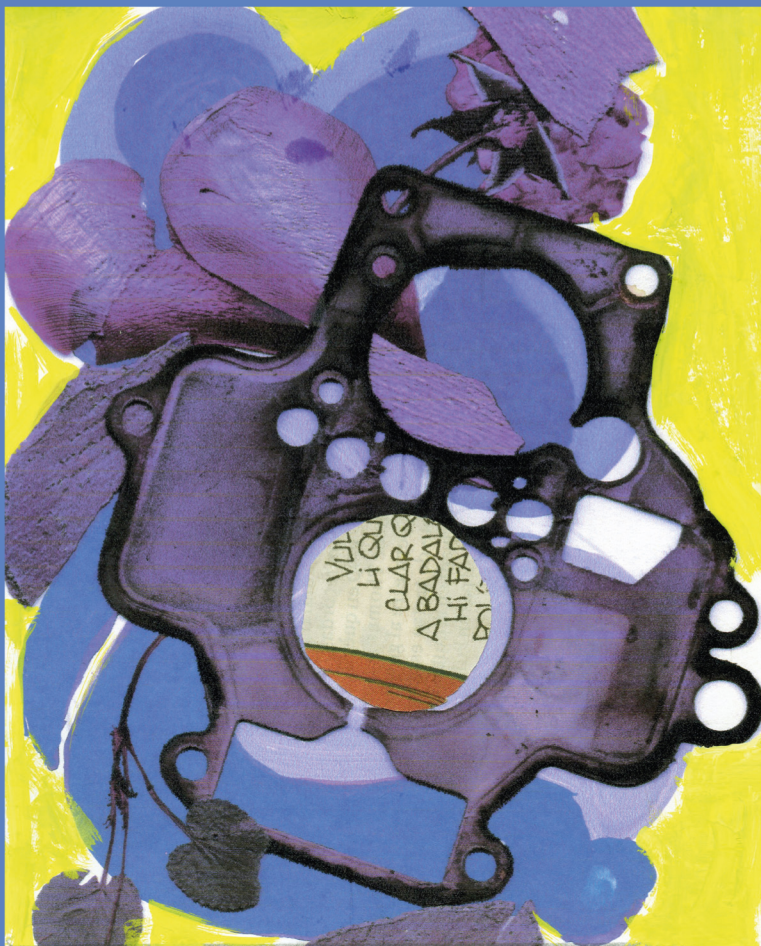

Ús de la paraula

Gabriel Guasch Secall

ÚS DE LA PARAULA

Poesia

Primera edició: desembre del 2020

© dels textos: Gabriel Guasch
© d'aquesta edició: Associació La Gent del Llamp
i 9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tèl. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp

Imatge de la coberta: Mercè Modol

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-011-3

DL T 874-2020

ÚS DE LA PARAULA

GABRIEL GUASCH SECALL

Cossetània
EDICIONS

Fendir la boira
que el dia escampa arreu
fent opac l'envidrat d'aquesta cambra
és navegar les aigües
toves que menen
cap a l'enllà precis,
desconegut o incomprendible
com cada dia que ha transcorregut,
malgrat el cristall fi de la memòria.

Tot serà igual.
Avui, però, sembla amb més dubte,
i no tinc esma de predir,
ni de mentir,
ni de negar fatiga.

Al fons,
una porta de vidre.
L'última.
L'ocell hi veu espai
i vol lliurar-s'hi.

Ja hi és per sempre,
com tots, veient ample i llarg,
sense basarda
d'abisme buit.

Al capdavall,
la porta és sortida
cap a noves contrades
que no sap ningú
sinó llançant-s'hi.

M'està bé,
d'alba a ponent,
conversa inacabada,
cicle de viure que descriu el sol.

Transcorro les estones saludant-les,
afalagant la seva novetat.

No desitjo res més
que l'arc de Sant Martí com a portal
mostrant les coses,
pont sobre el qual
transita el temps.

Efímer:

com el vent que es fon a l'aire,
com la mirada enllà de la claror,
com el camí que desgasta les passes,
com el record que pot durar una vida.

Tot, il·lusió:

penell sotmès
a cardinals que aclofen el present,
instant irrepètible.

Potser no vaig ser fill pel meu desig
ni cap desig em va donar paraula;
potser s'esdevingué tot natural
com muda sol en lluna o fum en aigua.

Potser tot és degut a un sol neguit:
bombolla que flotant gronxa una vida
i fort corrent se l'endú a l'infinit
per retornar-la amb ànima divina.

El fred sol fer d'abric a les ardors
quan la calma immutable les calcina
i escampa la bavor de cos vivent.

Aigua: barreja de suor i saliva
que no té gust de res, esmorteïda
assecant-se al repòs del pensament.

Tarda flonja d'hivern que t'adorms a la calma
i m'adorms a la balma de cel llis obscurit,
buit de somni, em desvetlla el sentir.

Ara sembla que em trobi cara a cara amb la deixa
que, innocent, desdenyava per aplec de record
i em retorna a com era i a tot el que esperava.

Quina tarda, profunda! Quina tarda més llarga
que perllonga l'espera i avesa a suportar
el transcurs de la llera somicant, al seu pas!

És la via que mena cap a la vall eixorca
on tots serem nadius de l'enyor més humà,
com sentir la tendresa i saber-la estimar.

Del que fou, no vull res, només l'ús de passar,
que he traçat el retorn pel camí de solana.
Tarda blanca d'hivern, que t'adorms a la calma!

La cortina del bany
sembla nuvolada que ens separi
del sol potent,
només per amagar-nos de la cremada,
no de la claror
ni de l'ardor que ens amara.

Al seu darrere,
omple la cambra,
llucent, vestida de núvol,
i el baf fa plorar el mirall.

Se m'entendreix la pell
al teu influx, que sento
lliscant amb la suor.

El pelegrí que he somiat
està assegut al portal de casa.
Ja no coneix a ningú del carrer,
les cases totes són noves,
exceptuant la seva,
més vella que ell.

Encara fa camí, acostumat a fer-ne,
tots els destins són bons per arribar,
tots van pel contorn de si mateix.

Ara ho pensa, assegut,
que sempre hi ha un repòs silenciós,
com camí que es perd,
on defalleix la voluntat
i encara vol desig d'una altra espera.

Què deu fer la tortuga avui, dilluns?
Planificar la seva tasca
aturada a les ombres de les mates,
desperta o adormida.
Què sabem!

Més lenta que a segons, avança,
pedra de trencadís
mig caragol, mig rèptil,
amb bec d'ocell maldestre.

No sé si allarga el temps
a la vagància,
arrossega la vida tant com pot
o ocultament va traginant la mort.

L'ocàs,
llevant defallent,
és capçal de mort ajaçada
al camí ral.

Hi anem assolellats, escrivint l'ombra
llarga com l'existència,
petjades de la llum que hem consumit.

Després
qui sap si serà fosc
o sol batent que ho esborrarà tot.